

INGEZONDEN

(*Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie; deze behoudt zich het recht voor, de stukken te bekorten*)

INLICHTINGEN VOOR ARTSEN DIE NAAR CANADA WILLEN EMIGREREN

Verschillende aspirant-artsen hebben mij gedurende de laatste jaren om inlichtingen gevraagd over de mogelijkheden in Canada.

Men staat in Canada niet om artsen te springen en men wordt er niet met open armen ontvangen. Het tegendeel is waar. Men heeft echter ook niet met een artsen-overschot te maken. Als iemand zich hier in de competitie wil storten, wordt er van hem verwacht dat hij alle reglementen die men voor buitenlanders vaststelt, in acht neemt. Deze reglementen worden vastgesteld door The College of Physicians and Surgeons van iedere provincie. Ze verschillen daardoor dus ook van elkaar in meer of mindere mate. Hetzelfde geldt in de Verenigde Staten van Amerika. Men is voor altijd gebrandmerkt als een foreign medical graduate.

Als men als buitenlander van de ene naar de andere provincie verhuist, moet men zich aan nieuwe (andere) examens onderwerpen. Zelfs na het later verkregen L.M.C.C. (Licencure Medical Council of Canada) kan het basic-science-examen verlangd worden.

Voor de Canadese arts gelden deze reglementen niet. Hij kan vrijuit door Canada gaan en zelfs naar verschillende staten van de Verenigde Staten.

Voor Engelse artsen gelden andere reglementen wegens de Commonwealth agreement, waardoor het voor een Engelsman soms gemakkelijk is, naar Canada te komen.

Op het ogenblik heeft men in het algemeen gesproken geen tekort aan co-assistenten (interns) en assistenten (residents). Dit komt mede door de dienstplicht in de Verenigde Staten en de onlusten door de rassendiscriminatie.

Van een buitenlander die als intern wil beginnen, wordt over het algemeen het E.C.F.M.G. (Educational council for foreign medical graduates)-examen geëist. Dit examen kan overal ter wereld worden afgelegd. Sommige ziekenhuizen in Canada accepteren (althans voorheen) interns zonder dit examen. Deze ziekenhuizen accepteren interns nadat hun opleiding is goedgekeurd door het provinciale College of Physicians and Surgeons. Het College eist daarvoor in vele gevallen het afleggen ter plaatse van het basic-science-examen. Dit kan in het begin een struikelblok zijn, en er gaat dan waardevolle tijd mee verloren. Een lijst van aanbevolen boeken voor dit examen kan bij mij worden aangevraagd.

Gedurende of na het internship vraagt men een Enabling Certificate aan bij het College of Physicians and Surgeons van de provincie waarin men werkt. Om dat te verkrijgen vereist weer het College in vele gevallen het basic-science-examen, indien dit niet al is afgelegd. Enkele provincies vormen hierop een uitzondering.

Met het Enabling Certificate kan men zijn Licencure-Medical-Council-of-Canada-examen (= artsexamen) aanvragen. Dit is een nationaal examen en wordt door geheel Canada tegelijkertijd eenmaal per jaar gedaan. (Vroeger kon men het in Winnipeg en Montreal tweemaal per jaar doen. Het is mogelijk, dat dit in Montreal nog zo is.) Indien men dit examen met goed gevolg heeft afgelegd, gaat men weer naar het College of Physicians and Surgeons. Daar verkrijgt men dan zijn Licence (= vergunning) om te praktiseren.

Het uitoefenen van de praktijk is zeer aantrekkelijk, vooral in de kleinere plaatsen. Iedere plaats van enige betekenis

— ± 5000 inwoners met een radius van ± 10.000 — heeft een eigen ziekenhuis waar de huisarts alleen of met meerdere collegae werkt. Hij doet alles waartoe hij zich in staat acht. Zelfs grotere operaties worden door de huisarts verricht. Er moeten daarvoor 3 artsen aanwezig zijn, een narcotiseur, een assistent en de opererende arts.

Het is het beste om vanuit Nederland directe volledige informatie aan te vragen in Canada en niet via de emigratiebureaus. Zelfs een aanstelling in een ziekenhuis kan vanuit Nederland worden geregeld en zal geen moeilijkheden opleveren met het E.C.F.M.G. Een lijst van de verschillende instanties die kunnen worden aangeschreven, is bij mij verkrijgbaar. De meest volledige informatie is samengevat in een jaarlijks boek: *The directors of approved internships and residencies*, uitgegeven door The American Medical Association. Het wordt op verzoek gratis toegezonden. *The Canadian Medical Association Journal* heeft tegenwoordig ook een uitgave, meestal in april, gewijd aan de Canadese opleiding. Men kan hierin de gewenste ziekenhuizen vinden en direct contact opnemen met The Medical Director; uiteindelijk is het het ziekenhuis dat U aanstelt, zij het met toestemming van het College of Physicians and Surgeons.

Heeft men eenmaal een aanstelling als intern verkregen en heeft men een contract getekend, dan is men onder dak. Het is voorgekomen dat door buitenlandse artsen meer contracten werden aanvaard en getekend. Het beste werd dan naderhand gekozen. Dit moet ten sterkste worden afgeraden. Zodra men op ongegronde redenen een getekend contract verbreekt, is het mogelijk dat men in Canada en in de Verenigde Staten nooit meer een aanstelling verkrijgt.

Winnipeg General Hospital,
Department of Anatomy
Winnipeg (Manitoba, Canada)

A. P. PIERON, M.D.

BERICHTEN

BUITENLAND

België

Rubella-vaccinatie. — Na Zwitserland, dat in april jl. immunisering met een levend rubella-vaccin invoerde, heeft nu ook België hiertoe besloten. Het vaccin zal onder licentie worden bereid door Recherche et Industrie Therapeutique, de Belgische tak van Smith, Kline en French Ltd. (*Med. News*, 25 juli bl. 1.)

Canada

Balans van harttransplantaties. — Begin juni waren er gegevens bekend omtrent 132 harttransplantaties. Van de recipiënten waren nog slechts 30 in leven. MARIUS, broer van de bekende CHRISTIAAN BARNARD (beiden waren aanwezig op een topbijeenkomst van transplantatiechirurgen en immunologen te Montreal), merkte op: „Indien een andere groep wetenschappelijke werkers, zeg ruimtevaart-deskundigen, zulke slechte resultaten hadden gehad, zouden zij reeds lang met hun pogingen zijn gestopt.” Maar de veteraan C. WALTON LILLEHEI van New York's Cornell Medical College meende: „Wij zullen nu een groot verschil in overlevingstijd te zien krijgen.” Hij baseerde deze mening op de resultaten van een nog onbekende figuur op dit gebied, Dr. DONALD R. KAHN, Ann Arbor, Mich. Drie patiënten, die van hem een nieuw hart ontvingen, zijn thans na 3-9 maanden nog in leven en tonen geen tekenen van afstoting. De pessimist MARIUS BARNARD bleek echter onvermurwbaar: „This is the only form of medical treatment where we give the patient a disease worse than the one he had before.” (*Med. News*, 27 juni bl. 14.)